

РЕШЕНИЕ

№ 4128

гр. София, 18.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря ДД. П.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20221110130696 по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно обективно съединени искове, както следва: с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 3 886,00 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г., вследствие на уволнението, извършено със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на ....., признато за незаконно с влязло в сила решение № 49618 от 24.02.2020 г. по гр. дело № 33938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, както и с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, вр. чл. 221, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 971,50 лв., представляваща неоснователно удържана от ответника сума, която поради отмяна на наложеното на ищеца със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“ подлежи на връщане, тъй като е отпаднало основанието за задържането □, ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 08.06.2022 г. до окончателното им заплащане.

Ищецът Й. Г. А. твърди, че със заповед № 694/15.08.1984 г. е бил назначен да изпълнява длъжността .... в .... при ответника ... с уговорено последно брутно трудово възнаграждение в размер на 971,50 лв., от която: 670 лв. - основно трудово възнаграждение и 301,50 лв. - допълнително такова за трудов стаж и професионален опит. Поддържа, че с влязло в сила решение от 24.02.2020 г., постановено по гр. дело № 33938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, е признато за незаконно и е отменено наложеното му със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“, като е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност .... в ..... Сочи, че със същото решение ответникът е осъден да му заплати и обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за оставане без работа за периода от 09.04.2019 г. до 10.06.2019 г., ведно със законната лихва върху нея считано от датата на подаване на исковата молба – 13.06.2019 г. до окончателното □ заплащане. Заявява, че от момента на незаконното му уволнение до датата на пенсионирането му – 12.09.2020 г. не е бил в трудово правоотношение с ответния работодател и не е получавал трудово възнаграждение, поради което счита, че същият му

дължи обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа за периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г. в общ размер на 3 886,00 лв. Допълва, че от страна на ответника му е удържано и обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 221, ал. 2 КТ в размер на 971,50 лв., на колкото се равнява brutното му трудово възнаграждение, което обаче подлежи връщане, доколкото след отмяна на наложеното му със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“ тази сума подлежи на връщане поради отпадане на основанието за задържането ѝ. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът ... е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Сочи, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ е погасен по давност, тъй като по отношение на него приложение следва да намери 3-годишната давност по чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ. Заявява, че същата е започнала да тече считано от 10.04.2019 г. /денят, следващ датата на връчването му при отказ на заповед № РД-02-49/09.04.2019 г./, поради което на 10.04.2022 г. давността е изтекла, а исковата молба е подадена в съда едва на 08.06.2022 г., т. е. след изтичане на законоустановения 3-годишен давностен срок, което счита, че представлява самостоятелно основание за отхвърляне на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ. Допълва, че присъденото с решение от 24.02.2020 г. по гр. дело № 33938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, потвърдено в с решение от 02.03.2022 г. по в. гр. дело № 6968/2020 г. по описа на СГС, IV-V въззивен състав, обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ в размер на 1 943,00 лв. е било заплатено в полза на ищеца, ведно с присъдените лихви, в подкрепа на което представя платежно нареждане от 07.07.2022 г. Заявява, че въпреки възстановяването му на длъжността .... ищецът е отказал да се яви, за да я заеме. Представя и платежно нареждане от 14.10.2022 г., удостоверяващо заплащането на сумата от 971,50 лв., която не оспорва. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на на срещната страна. Претендира и разноски.

В открито съдебно заседание на 16.02.2023 г. процесуалният представител на ищеца – .... потвърждава твърдяното от ответника плащане на сумата от 971,50 лв., извършено на 14.10.2022 г., поради което отправя искане за присъждане на законна лихва върху платената главница считано от датата на подаване на исковата молба – 08.06.2022 г. до плащането.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 21.11.2022 г. съдът е отделил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че с влязло в сила решение № 49618 от 24.02.2020 г. по гр. дело № 33938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, потвърдено в с решение № 260774 от 02.03.2022 г. по в. гр. дело № 6968/2020 г. по описа на СГС, IV-V въззивен състав, е признато за незаконно и е отменено наложеното на ищеца със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“; че ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност .... в ....; ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 1 943,00 лв., представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за оставане без работа за периода от 09.04.2019 г. до 10.06.2019 г., ведно със законната лихва върху нея считано от датата на подаване на исковата молба – 13.06.2019 г. до окончателното □ заплащане; че размерът на последното брутно трудово възнаграждение на ищеца преди прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника възлиза на 971,50 лв.

Нещо повече, така отделените за безспорни факти следват и от данните, удостоверени в писмените доказателства по делото – 2 броя допълнителни споразумения към трудов договор съответно № 117/26.01.2018 г. и № 612/31.12.2018 г., заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, която видно от отбелязването върху нея е връчена на ищеца Й. А. при отказ на 09.04.2019 г., фиш за

работна заплата за м. април 2019 г., решение № 49618 от 24.02.2020 г., постановено по гр. дело № 44938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, решение № 260774 от 02.03.2022 г., постановено по в. гр. дело № 6968/2020 г. по описа на СГС, IV-B въззивен състав, за които е удостоверено, че са влезли в сила считано от 04.05.2022 г., и др.

От представения в заверен препис екземпляр от трудова книжка се установява, че след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника ... ищецът Й. А. не е постъпвал на работа при друг работодател в т. ч. и в периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г.

Видно от платежно нареждане от 14.10.2022 г. ответникът ... е заплатил в полза на ищеца Й. Г. А. сумата от 971,50 лв. с посочено в него основание за превода „обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ“, като това обстоятелство процесуалният му представител – .... е потвърдила в открито съдебно заседание на 16.02.2023 г.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца незаконността на прекратяването на трудовото му правоотношение и оставането му без работа в резултат от уволнението за периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г., както и размера на последното му брутно трудово възнаграждение преди прекратяване на трудовото правоотношение.

В случая, с оглед приетото в обсъденото по-горе решение № 49618 от 24.02.2020 г., постановено по гр. дело № 44938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, потвърдено с решение № 260774 от 02.03.2022 г., постановено по в. гр. дело № 6968/2020 г. по описа на СГС, IV-B въззивен състав, въпросът относно незаконността на уволнението, извършено със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на ....., е разрешен с влязло в сила съдебно решение и има обвързваща за страните по него сила – арг. чл. 298 КТ. Ето защо, настоящият съдебен състав не дължи преразглеждането му в настоящото съдебно производство, като следва да приеме, че първата измежду посочените по-горе материални предпоставки за уважаване на иска е установена по делото. На следващо място между страните следва да е налице и трудово правоотношение, което би съществувало, ако не беше незаконно прекратено, т. е. същото да няма срочен характер. В случая, видно от съдържанието на представените 2 броя допълнителни споразумения съответно № 117/26.01.2018 г. и № 612/31.12.2018 г. действащото между страните трудово правоотношение е било безсрочно.

При незаконно уволнение, съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ, работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от шест месеца. В резултат на незаконното уволнение ищецът е претърпял вреди, защото не е получавал трудово възнаграждение след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, което е в причинна връзка с него. Достатъчно доказателство за оставането без работа на незаконно уволнен работник или служител е обстоятелството, че в трудовата книжка няма отбелязване той да е започнал работа при друг работодател. В този смисъл са и мотивите на т. 2 от ТР № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС, в които е посочено, че фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа. Съгласно разпоредбата на чл. 347 КТ трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника и служителя, в който съгласно чл. 349, ал. 2 КТ всеки работодател е длъжен да вписва точно и своевременно данните по чл. 349, ал. 1 КТ. В случая, въз основа на приетото в заверен препис извлечение от трудовата книжка на Й. А. /л. 17-24 от делото/ се установява, че в период от шест месеца след прекратяване на

трудовете му правоотношение с ответника той не е започнал работа при друг работодател, поради което съдът приема, че от негова страна е доказано оставането му без работа вследствие на незаконното уволнение включително и през релевантния за настоящото дело такъв – от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г. Следва да се отбележи, че за периода от 09.04.2019 г. до 10.06.2019 г., който е бил предмет на гр. дело № 44938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, в полза на ищеца вече е присъдено обезщетение за оставане без работа, като за разликата от останалите четири месеца, включени в рамките на общия период от шест месеца след прекратяване на трудовото му правоотношение, в полза на ищеца също се следва такова.

В случая, въпросът относно размера на последното брутно трудово възнаграждение на ищеца преди прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника не е спорен между страните по делото, а именно: 971,50 лв., като в този смисъл е и представеният фиш за работна заплата за м. април 2019 г.

Ето защо, определяйки го по реда на чл. 162 ГПК, съдът приема, че размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ, начислено за периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г., се равнява на сумата от 3 886,00 лв., колкото е и заявеният от ищеца такъв.

Нещо повече, следва да се отбележи, че от страна на ответника изобщо не е заявено оспорване относно дължимостта и размера на претендираното от ищеца обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, както и начина на формиране на същото за процесния период – от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г., като същият е изградил защитната си теза в процеса единствено въз основа на твърдението, че е пропусната възможността за предявяването му съдебен ред, тъй като не е спазен срокът по чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ, който е започнал да тече считано от 10.04.2019 г. /денят, следващ датата на връчване на заповедта за уволнение при отказ/.

В тази връзка следва да се отбележи, че въпросът относно началния момент на давностния срок по чл. 358, ал. 1, т. 3 вр. ал. 2, т. 2 КТ при предявен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ е разрешен с Решение № 641 от 21.10.2010 г. по гр. дело № 923/2009 г., III г. о., ГК, ВКС, с което се приема, че в случаите на признато по съдебен ред за незаконно уволнение работникът или служителът търпи вреди от уволнението, за обезщетяването на които КТ е регламентирал правото му на обезщетение на основание чл. 225, ал. 1 КТ. Разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ предвижда право на обезщетение, при положение, че работникът или служителът е незаконно уволнен. При това положение, вземането на незаконно уволнения работник или служител срещу работодателя за обезщетение на основание чл. 225, ал. 1 КТ възниква в момента на влизане в сила на съдебното решение, с което уволнението е признато за незаконно, в резултат на упражнен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

Нормата на чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ установява тригодишен давностен срок за предявяване на иска за парично обезщетение при незаконно уволнение с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ. По правилата на чл. 358, ал. 2, т. 2 КТ срокът започва да тече от деня, в който правото, предмет на иска е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено, като при парични вземания изискуемостта се смята настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по съответния ред. Следователно, изискуемостта на вземането за обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ настъпва в момента, в който с влязло в сила съдебно решение уволнението на работника или служителя е признато за незаконно. От този момент за незаконно уволнения работник или служител започва да тече 3-годишният давностен срок за предявяване на иска за обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ.

В случая, съдът възприема това разрешение, тъй като не уволнението, а само незаконното уволнение е елемент от фактическия състав на процесното обезщетение. Работникът или служителът търпи вреди не от уволнението, а само от незаконното уволнение, за обезщетяването на които вреди е предвидена разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ. Следователно, начален момент на срока за предявяване на иска за плащане на

обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ е влизане в сила на съдебното решение, с което уволнението е признато за незаконно, в резултат на упражняване от страна на работника или служителя на правото на иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

Както се посочи по-горе, решение № 49618 от 24.02.2020 г., постановено по гр. дело № 44938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, е влязло в законна сила на 04.05.2022 г., поради което считано от тази дата е започнал да тече 3-годишният давностен срок по чл. 358, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т. 2 КТ за предявяване на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, а това означава, че към датата на подаване на исковата молба по настоящото дело - 08.06.2022 г. той не е изтекъл, като възражението на ответника в обратния смисъл се явява неоснователно.

С оглед на изложеното, предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 3 886,00 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г., вследствие на незаконното уволнение, извършено със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на ....., се явява основателен и следва да се уважи изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 08.06.2022 г. до окончателното плащане.

По иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, вр. чл. 221, ал. 2 КТ

Основателността на иска се обуславя от установяване от установяване от ищеца твърдяното имуществено разместване – реалното задържане от ответника на претендираната сума в твърдения размер, съответстващ на brutното трудово възнаграждение на ищеца, както и отпадане на основанието за задържане на същата.

В случая, посочените по-горе предпоставки, включени във фактическия състав на вземането за заплащане на неоснователно удържана от ответника сума, която поради отмяна на наложеното му със заповед № РД-02-49-09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“ подлежи на връщане, тъй като е отпаднало основанието за задържането ѝ, са налице. За да достигне до този извод съдът съобрази най-напред липсата на оспорването от ответника в хода на процеса на релевантните за спора факти, в подкрепа на което е извършеното от него плащане в размер на 971,50 лв., което по своето естество представлява конклюдентно признание относно наличието на дълг на посоченото основание.

По делото не се спори, че плащането е извършено в хода на процеса - на 14.10.2022 г., като това обстоятелство е изрично признато от ищеца в открито съдебно заседание на 16.02.2023 г., в което процесуалният му представител – .... изрично е заявила, че сумата от 971,50 лв. е била заплатена, поради което претендира единствено законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба – 08.06.2022 г. до плащането.

Ищецът към момента на подаване на исковата молба е бил носител на процесното изискуемо вземане от ответника, което той е следвало да погаси преди сезиране на съда. Ето защо, той дължи обезщетение в размер на законната лихва върху платената главница от датата на подаване на исковата молба – 08.06.2022 г. до датата на плащането – 14.10.2022 г., което изчислено от съда по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен калкулатор, възлиза в размер на 34,82 лв.

Предвид изложеното, следва да се постанови решение, с което предявеният иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, вр. чл. 221, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 971,50 лв., представляваща неоснователно удържана от ответника сума, която поради отмяна на наложеното му със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“ подлежи на връщане, тъй като е отпаднало основанието за задържането □, бъде отхвърлен изцяло поради погасяването ѝ чрез плащане в хода на процеса, но в полза на ищеца се присъди законната лихва върху платената сума в размер на 34,82 лв. за периода от 08.06.2022 г. до 14.10.2022 г.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, вр. чл. 225, ал. 1 КТ – цялостна основателност, то в полза на ищеца се следват сторените във връзка с него разноски. Това е така обаче и по отношение на иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, вр. чл. 221, ал. 2 КТ, тъй като към момента на завеждане на делото – 08.06.2022 г. ответникът е бил в забава в плащането на сумата, предмет на същия, доколкото с извънсъдебното ѝ погасяване е призната нейната дължимост. Установява се, че тя е погасена в хода на процеса – на 14.10.2022 г., поради което с поведението си ответникът е станал повод за завеждане на делото срещу него и по отношение на този иск. Ето защо, той следва да понесе изцяло отговорността за направените от ищеца разноските по делото, които възлизат в общ размер на 902,00 лв., от които: 50,00 лв. – платена държавна такса по иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, вр. чл. 221, ал. 2 КТ и 852,00 лв. – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представената фактура от 09.02.2023 г. и касов бон към нея /л. 70 от делото/. Релевираното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца съдът счете за неоснователно, тъй като претендираният размер е под минимално установения такъв, определен по реда на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 09.02.2023 г./, при съобразяване на начисления върху него ДДС. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 155,44 лв., представляваща дължима държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, вр. чл. 225, ал. 1 КТ. При това положение, в полза на ответника не следва да се присъждат разноски с настоящия съдебен акт.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ..., ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: ..... да заплати на Й. Г. А., ЕГН ....., с адрес: ....., на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, сумата от **3 886,00 лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 11.06.2019 г. до 10.10.2019 г., вследствие на уволнението, извършено със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на ....., признато за незаконно с влязло в сила решение № 49618 от 24.02.2020 г. по гр. дело № 33938/2019 г. по описа на СРС, 68 състав, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 08.06.2022 г. до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения Й. Г. А., ЕГН ....., с адрес: .... срещу ..., ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: ..... иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, вр. чл. 221, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от **971,50 лв.**, представляваща неоснователно удържана от ответника сума, която поради отмяна на наложеното му със заповед № РД-02-49/09.04.2019 г. на директора на .... дисциплинарно наказание „уволнение“ подлежи на връщане, тъй като е отпаднало основаниято за задържането ѝ.

ОСЪЖДА ..., ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: ..... да заплати на Й. Г. А., ЕГН ....., с адрес: ....., сумата от **34,82 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 08.06.2022 г. до 14.10.2022 г.

ОСЪЖДА ..., ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: ..... да заплати на Й. Г. А., ЕГН ....., с адрес: ....., сумата от **902,00 лв.**, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА ..., ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: ..... да заплати по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **155,44 лв.**, представляваща дължима държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____